

Eden „voditelj“ slovenskega ljudstva, ožlindrani dr. Šušteršič, ki hodi že leta sem brez sramu umazan v javnosti, hoče minister postati. In ker se je češkim t. zv. agrarcem enkrat posrečilo, da pridobijo enemu svojih ordinarnih ljudi s tako obstrukcijsko komedijo ministersko penzijo, hočejo to tudi prvaški vodje. To je prvi vzrok obstrukcije slovenskih poslancev.

Nekaj pride človeku nehotè na misel: kako neizobraženi morajo biti ljudje, kateri pošiljajo take ljudi v državni zbor! Tisočero resnega dela za vse delavne stanovse je dovolj! Vse stoji, vse mora počivati! Zlasti obrtniki morajo mirno gledati, kako se njih zahteve vedno le prezira. Najširši sloji prebivalstva ostati morajo v bedi in revščini in najvažnejše postavse se ne uresničijo. To pa samo zaradi tega, ker imamo brezvestne poslance, katerim je lastni žep več, kakor blagor ljudstva in države!

Ako se le te žalostne možakarje pri delu vidi! Komandira jih ožlindrani dr. Šušteršič in nekaj farskih hujskačev, „doktorji“ Krek, Korošec, itd. Po piščalki teh gospodov plešejo vsi drugi. Tako n. pr. znani poslanec Gostinčar. Ta velja kot slovenski zastopnik obrtnikov. Kadar se pa grè zato, da bi se glasovalo za obrtniški predlog, takrat mora ta „pfajfendekl“ Gostinčar šele duhovnega gospoda dr. Kreka za dovoljenje prositi. Semtertja dovoli to gospod doktor, drugič pa (n. p. pri glasovanju o obrtnih zadevah v socialnopolitičnem odseku) zopet tega ne dovoli in potem glasuje „zastopnik obrtnikov“ Gostinčar seveda proti obrtnikom.

Zato pa je smel ta slovenski Gostinčar proti italijanski visoki šoli dolgi obstrukcijski govor držati. Material za ta govor se je revčku seveda dalo. Ako se le tega vbolega vraga sliši, da se mora ure dolgo za zapovedanimi zaspanimi govori mučiti, da si pridobi dopačenje svojih zapovednikov v duhovniški suknji, potem presine človeka čuvstvo tihe veselosti. Ako se pa pomisli, da ta „stifelpucer“ doktorjev Šušteršič, Korošec in Krek hoče biti predstavitelj slovenskih obrtnikov, potem mora človek res tiste obrtnike obžalovati, ki so takega človeka v državni zbor odposlali. Pravzaprav nastopa tu — gnus!

In taki ljudje onemogočijo vsako delo v državnem zboru.

„Pfuui Teufel!“ — — —

Tako piše torej list vseh avstrijskih obrtnikov, zanimiva „Reichshandwerkerzeitung“. Mi podpišemo ta jezni članek z obema rokama! Obrtniki kakor delavci in kmetje trpijo vsled skandalozne obstrukcije prvakov. Gostinčar seveda kaj takega ne razume, kajti njemu se vsled farske protekcije dobro godi. Svoj čas bil je sicer nasprotnik farjev in je proti njim kandidiral. Pozneje pa je prišel h koritu; nekaj časa je še v nemški „špinfabriki“ v Ljubljani delal, potem je kište v farskem konzumu nosil in končno je postal poslanec. In kot poslanec „zastopnik obrtnikov“. Istotako orglar Grafenauer.

Res, omenjeni list ima prav: „Pfuui Teufel!“

Dopisi.

Dol pri Hrastniku, 17. julija 1910. — Tukaj se je v nedeljo velika reč godila. Požarna bramba v Dolu je dobila „fano“ in to so morali žegnati. Bilo je tako vpijete, da pride do tisoč ljudi. Ali dandanes ne gre nikdo rad na lim. Prišlo jih je res, iz Račja, iz Trbovelj in iz Zagorja kakih 30; kakih 10 je bilo tudi „sokolov“, učitelj in nekaj čevljarjev; ti menda gluh skupaj pašejo. Tako gredu iz kolodvora, in tudi drugi, ki so ravno k maši šli, glazarji in glazarce. Pri mostu, da se proti Dolu zasuka, stal je ta debeli dacar s svojo požarno brambo, kakor da bi ga bil uzidal. Fabricianke so rekly: Nismo mislile, da ima ta debeluh tudi pred ženskami tak respekt; salutiral nam je, kakor drugim. . . Hauptman Kolouček je tako dobro govoril, da se še danes ženske jokajo čez ta večni govor. Ta vbogi hauptman je dobil eno dolgo sabljo od nekega starega dragonerja, ki je leta 1848 pri „nacionalgardii“ služil. Kar neki žendar to vidi in glej, kakšna

sramota, sabljo je moral oddati; šnurbar bi mu bili tudi vzeli, pa ga ni imel. Ko je pa ta debeli Podmenik govoril, se še danes vse smeji in nazadnje je nastal prepir. Krojač Štefančič bil je prav srdit, češ, da je bila slaba komanda, da nobeden nič ne zastopi, ja te Pepčeku je celo rekel: Ti si pa en cel osel! Ko je bila ura 12, so jih razdružili; eni so šli h kolodvoru, drugi h Peklarju, tudi k mežnarju in k sv. Petru; tu pa ni bilo nič za dobiti in župnik niso nobenega povabili, čeprav so bile „velike glave“ v Dolu. Popoldne so šli na vse kraje. Bajse so pa „fano“ pod kozolecem pozabili. Mihče bi moral nanjo ohtat, pa je bajse pozabil. . . Na svidenje!

Bohova. Tisti Bohovčani, ki „Štajerca“ črte, pa ga vendar le preradi čitajo, naj si ga sami naročujejo in tako „Štajercijance“ krepko podpirajo. Še lažje je pa to, da si „Štajerca“ na posodo vzamejo in ga potem kaplanu Kranjcu pod nos nosijo. Naj si kaplan Krajnc svojo poželjivost do priljubljenega „Štajerca“ sam pomiri, ter se naj na „Štajerca“ tudi sam naroči, ali pa posamezne številke sam kupi. Vsaj itak dobro ve, kje se v Mariboru dobivlja in tamkajtje tudi vsaki ljubi dan na svojem bicikelnu prijaha. To reži kupujte si „Štajerca“ sami, pa vam ne bo treba po naši vasi za njim feltati.

Eden ki ga ima.

Pohorje. Vrli naš „Štajerc“ je zadnjič prinesel članek iz St. Miklavža na d. p. ter nam objavil, da je Hočki kaplan Jože Krajnc svoj dolgi nos tudi v Šmiklavške zadeve in razmere pomolil. Radi tega so mu krepki Šmiklavžanji prerokevali neko fotografijo noticno šmiklavške petrstne roke. Oh, ko bi le že bila fotografirana! Pa ta nadležen kaplanček se je tudi Pohorcem kaj debelo prikupil! Vsak trenutek prinese svoj rdeči nos v Pohorje in vse luknje prevoha in preštora. Za svojo pičlo hočko kaso udje in denar išče in za „Marijino družbo“ pa jungfrance. Izimši par črnih podrepnikov ga tukaj v Pohorji ne mara nobena mačka ne, a ta debeločozhasti kaplan se ostudno vsiljuje v naše razmere. Ši bomo tudi mi priskrbeli fotografa po sistemu Šmiklavžanov. Pri nas pa bo boljše če se pristna Pohorska grča nekje parkrat fotografira. Pri gostilničarju Glaserju se je zadnjič kmalu kaj takega enacega kaplančku pripetilo, a gospodice ima neznansko gibične pete. Njemu na korist svetujemo, naj svojo ljubezen do nas Pohorcev malo pomiri in naj rajše doma v kaplaniji ostane, ter se naj za konkurz pripravlja — skrajni čas bi bil — potem pride lahko k nam Pohorcem kot — nadžupnik.

Stranostan.

Žusem. Znani naš župnik, Šebator Tone, tuhtal in premišljal je sem in tja, kaj da bi naredil, da bi lažje v mirnem zavetju proučeval naravo in se divil v njej krasoti. Umna glavica Tonetova je hitro pogruntala. Nad župnišču pustil si je narediti krasni vrtič, takozvani „park“, kateri mu naj služi v njegove namene. Pa vedno študiranje v pusti samoti, dasiravno bajse poln idealov za naravo, mu ni ugajalo — želel si je tovarišice — razvedrila. Krasnega solnčnega dne, ko se divi vsaka duša nad očarajočo lepo naravo in hvali svojega Stvarnika, dobil je naš Tone obisk. He! Zdaj je prilika; hitro jo potegne s svojim nežnim obiskom, ki je seveda Tonetov ideal, v najskrivnejši kotiček rajsko lepega „parka“. A smola! Zapihal je vetrič in srebrno glaseči glas župnikov in njegove srčne družice razlegal se je tajinstveno v burkih valovih na uho na polju svoja dela opravljajoče kuharice in ni čuda, da je le-ta v svoji opravičeni sveti jezi, kakor da bi jo pičil gad, vzkliknila: To je nevarno, faleno! V svoji neizmerni ljubosumnosti divjala je v župnišče in slednjič k skrivnemu kotičku, kjer je Tone s svojim idealom študiral naravo in napravila nepričakovan konec tej rajski idili. Zopet bodo za našega prečastitega gospoda bridki dnevi — dnevi polni jeze nad prokl. . . „Štajercem“, ki je tudi o tej njegovej „veseloigni“ zvedel! — Ja, ja, gospod Tone: Nič ni tako skrito, da bi „Štajercu“ ne postalo očito! Ne moremo torej Tonetu zameriti, da tako strogo prepoveduje vernim svojim ovčicam branje „Štajerca“ ter ga je že neštetokrat preklel v dno pekla. Zatorej preljubi Šebator — pometaj le lep pred svojim pragom, smeti imaš tam dovolj, katere

ti še prihodnjič javimo in ne bavi se toliko proučevanjem narave. Sploh pa ne bodi tako veren in navdušen lovec „Gospodov“ ter ogibaj se rosnatih livad. Sicer Te zopet popade zlobna protin in Te vnovič prisili iskat si zdravja v raznih kopališčih. Zapomni si torej ta-le rek: „Preden bo petelin enkrat zapel, bude Tvoja kaharica „Štajerca“ trikrat izdala!“

Žusane na višavi.

Št. Peter pod svetimi gorami. Kdo je kriv greha? V prvi vrsti izgojitelj, nadalje pa vse vrste plačila, vsled česar nastanejo različni miri. Takih izgojiteljev pa, katerim je le za žlodec, imamo preveliko. Poglejmo si našega župnika v duhovnega svetovalca ter bivšega dekana Joško Tombah. Pustil je svojo dekanijo Rogatcu in prišel sem. Da bi svoje koštrne in backe ložje tepel, počel je študirati, kako mi morajo biti podložni. Smo že vkup, kraj sicer ni eden najbolj vbogih, ipak je število kmetov, kateri bi si radi denarje posodili, veliko. Ala, od takih siromakov se da pač ne premalo dobiti, „dajmo vudriti po njih!“ Hodi „svoji k svojim“ Ročno osnoval je posojilnico z neomejeno zavezo. Dakako, da je če tudi ne ves znesek istega denarja, katerega so kmetje ter drugi za družbo cerkvene stavbe vložili, za fond te osnovane posojilnice služil. Kmetje so si toraj sam svoj denar zopet izposodili ter od istega svojega denarja obresti plačali oziroma poroki za vplačilo bili. Kakšni nasledki so toraj njegovega posla? Dva posestnika ter gostilničarja, eden iz Sentpetra, drugi iz Bizeljskega, bila sta poroka nekemu kmetu pri tej posojilnici. Dobro je Tompah vedel, da je premoženje dolžnika uravnanjšje, pa kaj me briga, profit je moj, plačala ga ta ali pa oni. Eden od teh dveh porokov je 12. maja t. l. polovico dolga plačal ter reklo: izbršite moje jamstvo! A na mesto istega ga je pa posojilnica še za drugo polovico tožila in bila je na podlagi njihovih kunstnih egoističnih študetov (seveda časa na razpolago) tudi obsojena še ta znesek z vsemi stroški plačati. Prišli ob sodnije domu, bil je (kar pričé dokazuje) razložen; da ni njegova žena tako sprevidna in njemu priljubljena, bi se tudi gotovo velika nesreča zgodila. Hvala bogu, da je ljudi, kateri se v takih slučajih premagajo! Kaj nam je torej bil dekan Joško Tombah iz Rogatca prinesel? Svoje nemir, kletvo itd. Gospodje iz Rogatca! Na kak način ste se Vi tega gospoda rešili? Kajti imamo isto željo. Kdor ne ljubi svojega bližnjega tega tudi mi ne maramo. Več naprednjakov.

Iz Stoperc. Kakor je že znano, bili smo pritožili na c. k. oblast zaradi volitve v občinski odbor; ali ni prišlo do prave preiskave. Zatorej je bila volitev občinskega predstojnika dne 3. junija t. l. in sicer od narodno-klerikalne stranke niso naprednjakov iz odbora spravili in občinski predstojnik, kakor se nam zdi je po g. župnikovem kopitu izvoljen, ker ob času volitve Keček ni bil — bolan. Vprašali pa bomo c. k. oblast, ali sme novoizvoljeni rihtar v uri izvolitve vse vzeti na svoj dom od prejšnjega občinskega urada? Govori se, da se je to zgodilo! Mislim, da zato, ker so že tisti dan pripravljali za Plojevo častno občanstvo. Ta slavnost se je bila dne 3. julija. Res veliko truda so imeli za Plojevo osebo, pa še več pa za predstojnika „Cigani“, katera se je nazadnje igrala. Res čimprizor, da so ravno za Plojevo slavnost izmislili po njihovi modrosti najprimernejšo predstojnika „Cigani“. In še nekaj: tudi naprednjakov so se bali ti modrijani; zatorej so priskrbeli seveda žandarjev! Naprednjaki so pa mislili, da se da bi ne bi Jurček Topolovec iz Ptujškega naprednjakov odstranil, ker je bil tam. Dr. Ploja pa čestitamo, da je izostal; bal se je menda poštenih odgovorov in vprašanj, kaj na Ptujski gori, kje so njegove obljube itd. Ploj dobro ve, da v Stopercih ne manjka naprednih mož, ako ravno jih je eden prišel in Vrabčičove gostilne iskat v drugo gostilno in je ta tudi tam nekaj ostrih slišal. Mi naprednjaki se pa počemo s kakim dohtarskim šričem jem pregovarjati, ker ta itak ne bo na njegovo mesto šel, ker ve, da Ploja še njegovi volitve ne marajo. Ploj se je menda poboljšal in bil ta dan sestavljen predlog za gospodarski zakon da ne bi v državnem zboru politike ugajal. Gospod urednik, kaj si mislite, kdo je še želec dr. Ploja? Naš bolani g. župnik Keček,

se je v sredini tistih peščica ljudi repenčil; stal je samo na prstih in se zibal; da bi mu ne bil dolg čas, smo videli tudi njegovo kuharico zraven, kjer večina so bile tako le ženske. „Cigani“ so odšli in oblaki so že blizo in vedli smo, da bo dež in šli smo vsak na svoj dom. Samo za Topolovca ne vemo, če se je dolgo mudil ali ne; morebiti se je zamudil in lahko je to krivo, da se je na Gori zid podrl; morebiti pa je doma jokal za to, kjer ni dr. Ploja videl in najhitreje jokal nad zidom. Tedaj so morebiti solze zid porušile. Sedaj pa zapojmo vsi skupaj: „Slovenec sem“ . . .

Pozor vinogradniki in sadjereji!

Iz vseh krajev dežele prihajajo grozna poročila o nakratnem in hudem nastopanju glivičnih boleznih na sadju in trsju. In v resnici nastopa že „peronospora viticula“ na trtah in „fusicladium dendritum“ na sadju v veliki množini. Nekaj dni sem pa se jim je pridružil še „oidium Tuckeri“ (echter Mehltau). Te grozovite bolezni se tako hitro razširjajo, da je v nekaterih krajih že danes polovica plodov uničena. In dosedanje mokro vreme je razširjenje teh boleznih pospeševalo ter je tudi boj proti boleznim oteževalo. Marsikateri posestnik se pa tudi v prejšnjih letih, ki so bila suha, za te bolezni ni brigal in ni tega storil, kar so mu strokovnjaki priporočali. Zato naj se vsi v zadnji uri brigajo, da rešijo kolikor mogoče vina in sadja!

Škropite trsje z bakreno-apneno tekočino, škropite, kakor smo to že tisočkrat priporočali! Nadalje žveplajte v suhem vremenu trte z žveplanim praškom! Storitve vse to večkrat in temeljito! Zlasti v bogatih, krepkih goricah žveplajte pridno, kjer tam se „oidium“ najraje razširja.

Tudi sadno drevje je treba še enkrat škropiti, da se doseže lepo, brezmadežno sadje.

Gotovo je, da ima kmet zdaj mnogo dela na polju. Gotovo je tudi, da brani dež žveplanju in škropljenju. Ali kdor izvršuje pridno svojo dolžnost kot vinogradnik in sadjorejec, ta bode vsako uro lepega vremena porabil, da prepreči uničenje vse žetve. Na delo!
Grössbauer.

Novice.

Za stariše! Graški „Tierschutzverein“ piše: „Vi stariši, ki imate resno nalogo, da vzgojujete vaše otroke tako, da bodo enkrat koristili človeštvu, držite strogo nato, da vaši otroci nikdar živali ne mučijo. Učite deco vsak dan, da moramo biti ljudje na tem svetu pravični proti nemi živali, ki se ne more braniti proti nobeni krivici. Spominjajte otroke na to, da je grdo in surovo, ako se žival trpinči. Spominjajte deco, da imajo živali tudi čutila, podobna onim človeka. Opozarjajte jih na to, koliko koristi imamo od živali. Kaj naj bi počeli brez konja, ki se žrtvuje v službi za človeka! Kako bi nam primanjkovala krava, ki nam daje mleko in maslo, ali ovca, ki nam daje voljno za obleko! Ali nimamo dovolj vzroka, da smo hvaležni proti tej živali? V resnici, pokazati ji moremo svojo hvaležnost, to pa na ta način, da smo vedno dobri in usmiljeni nasproti živali. Ako bodete vi stariši otroke tega usmiljenja učili, plačali vam bodo za bogato ljubeznijo. Naredili bodete iz svojega otroka prijatelja človeštva, ki ima tudi dobro srce za svojega bližnjega! Kajti: srce, ki varuje žival, ne bode ljudi od sebe pahnilo . . .“

Od kje prihaja denar? „Grazer Tagblatt“ je te dni enkrat poročal: Kakor se iz Ljubljane čuje, podala se je deputacija tamošnjega občinskega sveta h Grunwaldski slavnosti v Lvov. Na spomeniku poljskega kralja Vladislava bode položila srebrni venec. Kdo plačuje troške takih potovanj, je razvidno iz sledečega poročila iz Ljubljane: Tukajšnjemu vseslovenskemu društvu poslalo se je v zadnjem času večje svote denarja iz Rusije. S tem denarjem se je mnogo izletnikov v Srbijo plačalo. Kako bi se zamogli drugače takega potovanja ljudje udeležiti, ki se bojijo dela in živijo vedno na troške drugih.

Podpora morala je biti zelo izdatna, kajti mnogo teh oseb je dobilo zneske do 200 kron v ta namen izplačane . . . Mi nimamo temu poročilu ničesar pristaviti.

Kako se meče pesek v oči. „Gr. T.“ se poroča iz Ljubljane: Ljubljanska mestna hranilnica ima prav čudne navade, da si pridobiva vložnike. V svojih naznanilih v raznih slovenskih listih označi obrestno mero za vloge enkrat z 4 1/4%, drugič zopet z 4 1/2%. Mnogo vložnikov grozi zdaj tej prvaški hranilnici s tožbo, kjer se ta vkljub naznanilom v časopisju brani, da bi plačevala višjo obrestno mero nego 4 1/4%. V tukajšnjih krogih so zelo radovedni na izid tega procesa. Vse se pa čudi, da trpi vladni komisar tako postopanje denarnega zavoda, ki mora vendar javne račune dajati. — Ja, ja, na ta način mečejo prvaški denarni zavodi vernim ljudem pesek v oči . . .

„Naša straža“. Pod tem imenom so urednici slovenski klerikalci neko novo „obrambeno“ društvo. In ves aparat politikujoče duhovščine že kriči in „deluje“ in agira in hujska za to društvo. Doslej je bila Ciril-Methodova družba edino slovensko „obrambeno“ društvo. Ustanovili so jo narodni zagriženci posvetnega in duhovniškega stanu in pravilo so leta sem, da hočejo s to družbo „slovenstvo rešiti“. Kdor ni bil pri tej družbi, tega so prvaški hujskači proglasili za „nemčurja“ in „brezverca“. No, stvar se je pa nakrat spremenila. V Ciril-Methodovi družbi so dobili namreč slovenski liberalci glavno besedo. In zato so jo klerikalci zapustili ter so pričeli ustanovljati novo društvo pod imenom „Slovenska straža“ . . . Kaj hoče ta družba? Pravi, da hoče „meje varovati“. Ti ljudje torej, kateri pustijo slovensko ljudstvo od lakote umirati, ti hočejo nakrat Slovincem na „meji“ pomagati. Kako pomagati? Pošiljali jim bodo korumpirane klerikalne liste, kupovali bodo posestva, da spravijo čimveč posestnikov v gospodarsko odvisnost od farovžev, — in nabirali bodo denar v te namene zopet med vernim, vbojnim slovenskim ljudstvom. To revno ljudstvo, ki se s svojimi skromnimi močmi komaj na površju drži, ki gnoji s krvavim znojem domačo grudo, ki plačuje težko cesarske davke, občinske, okrajne in deželne določke, ki mora pri štolninah za 500% več plačevati, kakor določa to postava, — to ljudstvo hočejo brezvestni voditelji „Slovenske straže“ iz novega strižiti in odirati, da zamorejo svoje politične cilje doseči . . . Takšna je prvaška „ljubezen“ do ljudstva. Zakaj si bogati Slovenci kupujejo hiše v nemških mestih? Naj grejo oni „na mejo“, ako je ta res v nevarnosti! Ljudstvo pa ima za-se premalo denarja; zato ne more podpirati politične eksperimente prvaških hujskačev!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Slovenski učitelji po spodnjem Štajerskem gotovo nimajo prav nobenega vzroka, da bi se potegovali za prvaške vzore. Kajti prvaška politika je ravno učiteljstvu v gospodarskem oziru vedno škodovala. Vendar pa hočejo zdaj slovenski učitelji naravnost konkurirati s politikujočo duhovščino. In kakor zlorabljajo hujskajoči kaplani vero v svoje politične namene, tako storijo to slovenski učitelji s šolo in njenimi uredbami. „Le slovensko“, „edino slovensko“, „vse samo slovensko“, to so besede, ki se jih danes od teh učiteljev čuje. Ravno čujemo, da so sklenili učitelji v okrajih Gornigrad in Vransko, da se bode pri učiteljskih konferencah odslej izključno slovensko govorilo. S takimi malenkostnimi hujskarijami hočejo prvaški učitelji menda svoje slabe učne uspehe prikriti. Šikanirati in zatirati pa hočejo tudi svoje nemške tovariše. S slepim svojim sovraštvom proti nemščini kažejo ti slovenski učitelji pač le svojo neolikanost in neizobraženost. Slovenskemu ljudstvu se s tem gotovo ne bodoje prikupili. Kajti to slovensko ljudstvo zna ceniti veliki pomen znanja nemškega jezika.

Zaradi dogodkov na Ptujski gori se narodnjaško časopisje zdaj grozovito baha, češ da je posestnik Repa propadel, medtem ko je nasilna klika narodovcev „zmagala“ . . . Nam pa se zdi, da je ta zmaga prav čudna in klaverna! V prvi vrsti ni res, da je že vse končano. Nasprotno, oblast bode imela še mno-

go z znarodnjaškimi lumparijami na Ptujski gori opraviti. Mi imamo gotove vzroke, da danes javnosti vsega še ne povemo, kjer se načemo pečati s stvarmi, katere so še v preiskavi. Ali prišel bode prav kmalu čas, ko se javno pomenimo! Danes pa že lahko rečemo, da se sploh ne gré v prvi vrsti za Jurčeka Topolovec. Mož je sicer po milosti pijanih šolmaštrov „rihtar“, ali zaradi njegove vboje glavice se res ne bodemo vznemirjali. Ako so občani tako neumni, da se pustijo od takih duševnih revežev komandirati, potem jim ni pomagati. Jurčeka samega se sploh ne more na odgovornost klicati, kajti olajševalna okolnost je že, da ne več kaj dela. Pomagala sta pa Topolovcu tudi dva orožnika (Planinc in Božič) in ta dva sta že iz Ptujске gore prestavljena. Poleg tega se vrši proti njima preiskava, o katere izidu bodemo še poročali. Nadalje smo označili Gojkovičevo sleparsko in odušno postopanje, in mož nas ne toži, mož hodi umazan okoli! Tudi Klemenčič nas ne toži, čeprav smo mu resnico precej debelo povedali. O starem Topolovcu vemo tudi prav lepe povesti o „dobroti“ in jih bodemo svoj čas povedali, da izpoznajo kmetje „narodno srce“ teh ljudi. Oj mi vemo veliko! Sicer pa do danes še ni občinski odbor na naše očitke odgovoril, čeprav se gré tukaj za krvavi kmetjski denar! Vun z odgovorom! . . . In zdaj vprašamo, kdo je zmagal? Naši našprotniki hodijo umazani okoli! Zato pa le počakajmo še malo časa, — kdor se nazadnje smeji, ta se tudi najbolje smeji!

Za maše. Tam pri Sv. Marjeti na Spod. Štajerskem — tako piše „Sl. N.“ — je bil pred leti za kaplana France Lovrenko, ki je zdaj za kaplana v Veliki Nedelji. To je bogaboječ človek, ki silno skrbi za izveličanje duš, ki trpe neskončne muke tam v tistem kraju, ki se imenuje vice. Ker so pa maše, kakor uči katoliška vera, najizdatnejše sredstvo, s katerim je mogoče pomagati nesrečnim dušam v vicah, zato si je kaplan Lovrenko vzel za cilj svojega življenja, da z neprestanim maševanjem reši čimveč duš iz vic. In zato je nekega dne pri spovedi naložil neki kmetici za pokoro, da plača 300 K za maše. Pobožna žena je to seveda tudi storila, ker je bila mnenja, da ji sicer ne bodo odpušteni njeni grehi. Kaplanu Lovrenku pa teh 300 K še ni bilo dovolj, hotel je imeti še več denarja za maše in za rešitev duš. Kmalu si je znal pridobiti hranilno knjižico, na katero je imela kmetica naloženo v hranilnici v Ptuj 600 K. Vendar mu je pa žena izročila knjižico samo pod pogojem, da sme kaplan porabiti za svete maše samo obresti, knjižico z glavnico bi ji pa moral vrniti, kadar bi ona to zahtevala. Kaplanu pa so se zdele samo obresti premajhne za maše, zato je dvignil iz hranilnice vseh 600 K. Kmetica mu je potem še večkrat prinesla v manjših in večjih zneskih skupaj 400 K z naročilom, da naj kaplan naloži ta denar na knjižico, obresti od tega denarja pa naj porabi za sv. maše v izveličanje duš. Kaplan pa tega denarja ni vložil v hranilnico, kakor mu je žena naročila, marveč je kar ves denar porabil za maše, da tako reši čimveč duš iz vic. Stvar bi bila morda čisto v redu, če bi ne bili kaplana prestavili. Ko je pa kmetica slišala, da je kaplan prestavljen daleč v drugo faro, tedaj je pa že začela premišljevati, kako bi dobila od kaplana svojo hranilno knjižico, na kateri je bilo po njenem mnenju naloženih 1000 K. Šla je torej h kaplanu ter ga prosila, naj ji vrne knjižico. Kaplan Lovrenko je ženi naročil, naj pride določene dne k nje-govi maši; po maši ji bo izročil knjižico. Žena je res prišla določene dne v cerkev, toda kaplanove maše ni bilo, ker jo je bil kaplan že prejšnji dan popihal od Sv. Marjete. Kmetico je začelo pošteno skrbeti za svoj denar. Pisala je kaplanu v Veliko Nedeljo, naj ji vendar vrne njeno knjižico. Kaplan ji pa njeno pismo niti odgovoril ni. Pisarila mu je več let, toda brez uspeha. Slednjič mu je zagrozila, da ga bo tožila. Zdalj šele je Lovrenko odpisal kmetici. V pismu pa ni nič omenil, kako je z njenim denarjem, pisal je le, da je tisti človek največji nevernik, ki ji je svetoval naj ga toži. Kmetici ni preostajalo drugega kakor tožba. In tako se je vršila te dni pred okrajnim sodiščem v Ormožu civilna pravda, v kateri je zahtevala žena